

Sygn. akt I C 2636/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	Marlena Sztenderewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C.

przeciwko J. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. W. na rzecz Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. kwotę 108.380,82 zł (sto osiem tysięcy trzysta osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt dwa grosze);

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. należność zasądzoną w punkcie I rozkłada na 11 rat miesięcznych, w tym pierwsza rata w kwocie 8.380,82 zł (osiem tysięcy trzysta osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt dwa grosze), a kolejne w kwotach po 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych), płatne do dnia 10 każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok się uprawomocnił, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat;

IV. zasądza od pozwanej J. W. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 8.100,00 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Płocku oraz w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi;

V. nakazuje pobrać od pozwanej J. W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu, której obowiązku uiszczenia nie miał powód.

Sygn. akt I C 2636/16

UZASADNIENIE

Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w C. reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa pozwem z dnia 12 grudnia 2016 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej J. W. na swoją rzecz kwoty 100.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. W uzasadnieniu wskazał, iż Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem zaocznym z dnia 19 maja 2016r w sprawie sygn. akt I C 892/15 uznał za bezskuteczną w stosunku

do powoda Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. umowę darowizny niezabudowanej nieruchomości gruntowej o powierzchni 6,0720 ha, stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) położonej w P. gm. R., dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w C. prowadzona jest księga wieczysta (...) zawartą w dniu 23 sierpnia 2013 roku pomiędzy A. W., a J. W. przed notariuszem A. P. (1) Rep. A nr (...). Wyrok ten jest prawomocny od dnia 21 lipca 2016 roku. Wyrok ten został wydany w następującym stanie faktycznym. Na podatniku A. W. ciąży zaległości podatkowe z tytułu podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2012r i 2013r w łącznej kwocie należności głównej 970.777,00 zł. Wysokość zobowiązań podatkowych wynika z dwóch decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 4 lipca 2014r. Prowadzone postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania należności ani też ujawnienia składników majątkowych, z których mogłaby zostać przeprowadzona egzekucja. W dniu 23 sierpnia 2013 A. W. i J. W. zawarli w/w umowę darowizny, na skutek której J. W. nabyła w/w nieruchomość. Gdyby nie dokonano tej darowizny możliwe byłoby przeprowadzenie egzekucji z tej nieruchomości. Nadto w dacie zawarcia tej umowy dłużnik nie posiadał innego majątku, z którego możliwe byłoby zaspokojenie wierzytelności powoda. Dłużnik prowadząc działalność gospodarczą i dokonując transakcji podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT musiał mieć świadomość powstania obowiązku podatkowego i istnienia zaległości podatkowej, a dokonując darowizny działał z pełną świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Podarowaną nieruchomość J. W. zbyła na rzecz M. D. umową przeniesienia własności nieruchomości zawartą przed notariuszem B. B. w dniu 25 lutego 2014r. Powyższe nastąpiło na skutek zawarcia przez strony w dniu 2 stycznia 2014 roku umowy warunkowej sprzedaży nieruchomości z dnia 2 stycznia 2014r przed tym samym notariuszem. Strony ustaliły cenę na kwotę 100.000,00 zł. Wskutek przedmiotowej sprzedaży, mimo wyroku uwzględniającego skargę pauliańską utrzymał się stan pokrzywdzenia wierzyciela. Brak nieruchomości w majątku pozwanej nie pozwala na prowadzenie z niej egzekucji. Brak jest jednocześnie w realiach niniejszej sprawy podstaw do uznania M. D. jako osoby czwartej w rozumieniu art 531 § 2 k.c. Jako podstawę prawną swego roszczenia powód wskazał przepisy o odpowiedzialności deliktowej, ewentualnie o bezpodstawnym wzbogaceniu. Odnosząc się do pierwszej z nich wskazał, iż zdarzeniem wywołującym szkodę jest przeniesienie własności nieruchomości przez J. W.. Wartość nieruchomości ustalono na kwotę 100.000,00 zł i w takiej kwocie powstała szkoda w majątku powoda. Pomędzy powyższymi istnieje również związek przyczynowo - skutkowy. Do oceny winy pozwanej niezbędne jest przyjęcie bezprawności jej działania. W tym miejscu powód wskazał, iż wyrok uwzględniający skargę pauliańską jest wyrokiem konstytutywnym ze skutkiem *ex tunc*, a zatem dalsza czynność prawna dotycząca tej nieruchomości zmierza do udaremnienia zaspokojenia wierzyciela. Działanie pozwanej było zatem bezprawne i niezgodne z dobrymi obyczajami i zasadami uczciwości. Powód podniósł, iż pozwana jest matką dłużnika i wiedziała ona o zobowiązaniach syna, z kontaktów z pracownikami Naczelnika Urzędu Skarbowego wiedziała o kontrolach już przed dokonaniem darowizny na jej rzecz przez syna. Odnosząc się do drugiej podstawy prawnej roszczenia powód powołał się na treść art 406 k.c. (k. 2 - 11).

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2018 roku pełnomocnik pozwanej z ostrożności procesowej wniósł o oddalenie powództwa (k. 146).

Na rozprawie w dniu 21 maja 2018 roku pełnomocnik pozwanej wniósł z kolei o rozłożenie należności na raty miesięczne w kwotach po 10.000,00 zł oraz o odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami sądowymi (k. 164 - 01:33). Takie stanowisko zostało podtrzymane do momentu zamknięcia rozprawy (k. 168 - 00:51).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem zaocznym z dnia 19 maja 2016r w sprawie sygn. akt I C 892/15 uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C., któremu przysługuje wobec dłużnika A. W. wierzytelność w wysokości 1.343.645,95 zł stwierdzoną decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 4 lipca 2014 roku znak: (...) oraz decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 4 lipca 2014 roku znak: (...), umowę darowizny niezabudowanej nieruchomości gruntowej o powierzchni 6,0720 ha, stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) położonej w P. gm. R., dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie prowadzona jest księga wieczysta(...) zawartej w dniu 23 sierpnia 2013 roku pomiędzy A. W. i J. W. przed notariuszem

A. P. w Kancelarii Notarialnej w C. Rep. A nr (...). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 07 lipca 2016 roku (wyrok z dnia 19.05.2016r - k. 14).

Prawomocną decyzją z dnia 04 lipca 2014 roku znak (...) Naczelnik Urzędu Skarbowego w C. określił wysokość zobowiązania podatkowego A. W. w podatku od towarów i usług za okres luty 2012 roku - grudzień 2012 roku, zaś decyzją z dnia 04 lipca 2014 roku znak (...) określił wysokość zobowiązania dłużnika z tego samego tytułu za okres od stycznia 2013 roku do czerwca 2013 roku. Łączna kwota zobowiązania podatkowego dłużnika z tego tytułu to 970.777,00 zł (decyzje wraz z potwierdzeniami odbioru - k. 15 - 44).

Wydanie przedmiotowych decyzji poprzedzone zostało postępowaniem kontrolnym wszczętym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. w dniu 12 sierpnia 2013 roku. Tego dnia kontrolujący nie zastali dłużnika, ale w miejscu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej zastali jego matkę - J. W., która to oświadczyła, iż nie wie gdzie jej syn przebywa w tej chwili. Również kolejnego dnia kontrolujący zastali w/w w tym miejscu. Kolejny kontakt kontrolujących z pozwaną miał miejsce w dniu 2 września 2013 roku, kiedy to w/w oświadczyła, iż nie wie gdzie przebywa jej syn i nie ma z nim kontaktu (protokoły kontroli - k. 59 - 62, decyzja - k. 63 - 66).

W międzyczasie w dniu 23 sierpnia 2013 roku została sporządzona w.w umowa darowizny nieruchomości pomiędzy A. W., a J. W. (umowa darowizny - k. 67 - 70).

W dniu 25 lutego 2014 roku J. W. przeniosła na rzecz M. D. własność przedmiotowej nieruchomości położonej w P., objętej księgą wieczystą KW (...), wykonując zobowiązanie wynikające z umowy sprzedaży warunkowej zawartej między stronami w dniu 2 stycznia 2014 roku, za cenę w kwocie 100.000,00 zł, która zgodnie z oświadczeniami stron została już zapłacona przed tą datą (umowa przeniesienia własności nieruchomości - k. 71 - 76).

W oparciu o administracyjne tytuły wykonawcze wystawione w związku z w/w decyzjami administracyjnymi wszczęte zostało przez wierzyciela postępowanie egzekucyjne, które to jednak nie przyniosło skutku z uwagi na brak majątku dłużnika (zawiadomienia - k. 45 - 48, protokół o stanie majątkowym - k. 52, wydruk z CEPIK - k. 53 - 55, informacja - k. 55).

J. W. mieszka z mężem oraz synem. Jest nauczycielką i zarabia ok. 5.000,00 zł miesięcznie. Jej mąż pracuje od 15 lat za granicą i zarabia ok 1.500,00 euro miesięcznie. Syn pozwanej zarabia ok. 3.000,00 zł miesięcznie. Małżonkowie posiadają oszczędności w kwocie ok. 40.000,00 zł (oświadczenie pełnomocnika pozwanej - k. 164 - 01:33).

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami, a dodatkowo znalazł on potwierdzenie w zgromadzonych w aktach sprawy w/w dokumentach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, co do zasady podlegało uwzględnieniu.

Pozwana za wyjątkiem oświadczenia jej pełnomocnika złożonego na pierwszej rozprawie, jak sam wskazał, z ostrożności procesowej, nigdy nie zanegowała żądania pozwu. Nie zakwestionowała również żadnych okoliczności faktycznych przywołanych przez powoda dotyczących kwestii zasadności żądania ze skargi pauliańskiej, świadomości pozwanej, co do istnienia zobowiązania syna wobec powoda, świadomości pozwanej, co do tego, iż nabywając przedmiotową nieruchomość od syna utrudnia prowadzenie egzekucji wobec jego majątku i wreszcie świadomości tego, iż zbywając przedmiotową nieruchomość dalej uniemożliwia przeprowadzenie egzekucji z niej na żądanie wierzyciela, a jednocześnie nie ma podstaw prawnych do dalszego uznania tej czynności za bezskuteczną wobec M. D..

W ocenie Sądu Okręgowego w realiach sprawy niniejszej żądanie powoda znajduje przede wszystkim podstawę prawną w przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Zgodnie z art. 532 k.c., wierzyciel, względem którego czynność prawna dłużnika została w wyniku akcji pauliańskiej uznana za bezskuteczną, może z pierwszeństwem przed wierzycielami osoby trzeciej dochodzić zaspokojenia z

przedmiotów majątkowych, które w następstwie czynności uznanej za bezskuteczną wyszły z majątku dłużnika albo do niego nie weszły. Przewidzianym w tym przepisie skutkiem uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną względem wierzyciela jest więc rozszerzenie ochrony wierzytelności pieniężnych przez dopuszczenie w celu ich zaspokojenia egzekucji nie tylko z majątku dłużnika, ale i z niewchodzących w skład majątku dłużnika praw majątkowych, które stanowiły przedmiot zaskarżonej przez wierzyciela czynności (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 28 listopada 1995 r., I CRN 218/95; 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06; 11 maja 2012 r., II CSK 548/11). Uprawnienie wierzyciela do zaspokojenia się w drodze egzekucji z przedmiotów majątkowych, które w następstwie czynności uznanej za bezskuteczną wyszły z majątku dłużnika albo do niego nie weszły, nie jest jedynym skutkiem uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną, doniosłym w relacji wierzyciel - osoba trzecia. Wierzyciel, względem którego czynność prawna dłużnika została uznana za bezskuteczną, może być też chroniony na zasadach ogólnych. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że gdy osoba trzecia rozporządziła przedmiotem przysporzenia na rzecz innej osoby i nie zachodzą przesłanki do bezpośredniego pozwania tej innej osoby stosownie do art. 531 § 2 k.c., wierzyciel może dochodzić odszkodowania od osoby trzeciej, jeżeli jej zachowanie nosiło znamiona deliktu (art. 415 k.c.). Jeżeli osoba trzecia rozporządziła przedmiotem przysporzenia na rzecz innej osoby w okolicznościach niepozwalających na zastosowanie art. 531 § 2 k.c., należy także dopuścić - wbrew opinii części piśmiennictwa - zgodnie z jednolitym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego, możliwość dochodzenia od osoby trzeciej przez wierzyciela, względem którego czynność dłużnika została uznana za bezskuteczną, roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia: 27 lutego 2004 r., V CK 272/03; 30 września 2004 r., IV CK 30/04; 3 lutego 2005 r., II CK 412/04; 27 stycznia 2006 r., III CSK 120/05; 12 czerwca 2008 r., III CZP 55/08; 24 lutego 2011 r., III CZP 132/10). Wyrok wydany w wyniku uwzględnienia powództwa opartego na art. 527 § 1 k.c. ma charakter konstytutywny. Z chwilą jego uprawomocnienia się zaskarżona przez wierzyciela czynność prawna dłużnika z osobą trzecią staje się bezskuteczna względem wierzyciela. Skutek ten następuje z mocą wsteczną. Po uprawomocnieniu się wyroku pauliańskiego zaskarżoną czynność prawną dłużnika z osobą trzecią należy zatem uważać za bezskuteczną względem wierzyciela już od chwili jej dokonania. Wsteczny w tym zakresie skutek wyroku pauliańskiego jest przejawem ogólnej zasady, że konsekwencje uchybień zaistniałych przy podejmowaniu aktu prawnego zostają odniesione w razie późniejszego jego podważenia z powodu tych uchybień (wzruszenia, unieważnienia, zacepienia, ubezskutecznienia) do chwili jego podjęcia (zob. np. art. 84 i 87 k.c., a także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2003 r., II CK 438/02, i 9 października 2003 r., I CK 150/02). Jakkolwiek możliwość prowadzenia przez wierzyciela przewidzianej w art. 532 k.c. rozszerzonej egzekucji powstaje dopiero po uprawomocnieniu się wyroku pauliańskiego, to jednak ze względu na wsteczną moc ubezskutecznienia zaskarżonej czynności prawnej wierzyciel powinien się móc zaspokoić z jej przedmiotu w granicach korzyści uzyskanej przez osobę trzecią od dłużnika. Już więc od chwili dokonania przez dłużnika czynności prawnej uznanej za bezskuteczną względem wierzyciela przeznaczeniem korzyści majątkowej uzyskanej przez osobę trzecią od dłużnika jest jej użycie w celu zaspokojenia wierzyciela. Tytuł prawny nabycia korzyści przez osobę trzecią jest więc od samego początku bezskuteczny względem wierzyciela. Wysokość wierzytelności zależy od możliwości jej zaspokojenia z majątku dłużnika, którym on odpowiada wobec wierzyciela. Jeżeli majątek dłużnika ulega uszczupleniu wskutek czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, a skutkiem tej czynności, mimo uzyskanego wyroku pauliańskiego, nie można zapobiec przez skierowanie egzekucji do przedmiotu zaskarżonej czynności, ze względu na rozporządzenie tym przedmiotem przez osobę trzecią w okolicznościach wykluczających zastosowanie art. 531 § 2 k.c., wierzytelność powoda niewątpliwie traci na wartości, a do jego majątku nie wchodzi to, co stanowiłoby zaspokojenie jego wierzytelności, gdyby egzekucja z przedmiotu zaskarżonej czynności była możliwa. Artykuł 405 k.c., stanowiąc o obowiązku zwrotu korzyści uzyskanej kosztem majątku innej osoby, nie zacieśnia zubożenia danej osoby tylko do przypadków transferu wartości z jej majątku. Istnieje tu także wymagany związek między zubożeniem wierzyciela a wzbogaceniem osoby trzeciej. Nie dochodzi wprawdzie do bezpośredniego transferu korzyści z majątku wierzyciela do majątku osoby trzeciej, ale taki transfer między majątkiem zubożonego a wzbogaconego nie jest konieczną przesłanką zastosowania art. 405 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 274/09). Przepis ten wymaga tylko, aby wzbogacenie określonej osoby nastąpiło kosztem innej osoby. Przekonuje wyrażony w nauce prawa cywilnego pogląd, że o istnieniu wymaganego przez art. 405 k.c. związku między zubożeniem a wzbogaceniem decyduje zachowanie przez wartość stanowiącą wzbogacenie tożsamości z wartością uszczuplającą majątek zubożonego. Dowód tożsamości zubożenia wierzyciela wskutek krzywdzącej go czynności prawnej dłużnika

ze wzbogaceniem osoby trzeciej, gdy osoba ta rozporządziła uzyskaną korzyścią na rzecz innej osoby w okolicznościach niepozwalających na zastosowanie art. 531 § 2 k.c., nie nasuwa trudności. W sprawie niniejszej z nieruchomości będącej przedmiotem darowizny na rzecz pozwanego powód powinien się móc zaspokoić w sposób przewidziany w art. 532 k.c., a zatem winien móc uzyskać kwotę odpowiadającą wartości tej nieruchomości, nie wyższej jednak niż wartość wierzytelności chronionej. W zakresie, w jakim do tego nie doszło, odpowiednia wartość pozostała w majątku pozwanej. W sprawie niniejszej kwota ta jest łatwa do ustalenia, bowiem jest to cena, którą uzyskała ona na skutek sprzedaży przedmiotowej nieruchomości tj. kwota 100.000,00 zł, która to kwota i tak jest znacząco niższa niż wartość wierzytelności powoda. Spełniona w rozpatrywanej sytuacji jest również przesłanka braku podstawy wzbogacenia. Wbrew odmiennym poglądom niektórych autorów, podstawy wzbogacenia osoby trzeciej kosztem wierzyciela nie stanowi tu czynność prawna dłużnika dokonana z osobą trzecią. Czynność ta jest wprawdzie ważna, niemniej z mocy wyroku pauliańskiego bezskuteczna od samego początku względem wierzyciela - aby mógł się on zaspokoić z jej przedmiotu w drodze egzekucji. W relacji między, z jednej strony, dłużnikiem i osobą trzecią, a z drugiej strony, wierzycielem, czynność ta nie może więc stanowić tytułu prawnego usprawiedliwiającego nabycie przez osobę trzecią korzyści, którą rozporządził dłużnik, przeznaczeniem bowiem tej korzyści jest użycie jej w celu zaspokojenia wierzyciela.

Stąd też żądanie powoda jest w pełni uzasadnione, co do kwoty należności głównej. Powód jednocześnie w pozwie wniósł o zasądzenie od w/w kwoty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do Sądu. W tym zakresie podstawą prawną jego żądania jest art 481 § 1 i 2 k.c. Jednakże żądanie powoda nie jest żądaniem terminowym, albowiem termin spełnienia świadczenia ani nie jest oznaczony przez strony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania. W tej sytuacji zastosowanie znajduje art 455 k.c., a pozwana popadła w opóźnienie z momentem otrzymania wezwania do jego spełnienia. Powód składając pozew nie udowodnił tego, aby wzywał pozwaną przed wytoczeniem powództwa do spełnienia świadczenia. W tej sytuacji za wezwanie takie należy dzień doręczenia odpisu pozwu tj. 29 kwietnia 2017 roku, a zatem pozwana popadła w opóźnienie z dniem 30 kwietnia 2017 roku i od tej daty powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Stąd też Sąd oddalił powództwo w części, w zakresie odsetek żądanych od dnia wniesienia pozwu do dnia 30 kwietnia 2017 roku.

Pozwana w sprawie niniejszej wniosła o rozłożenie świadczenia na raty. Stosownie do treści art 320 k.p.c. w szczególności uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Pozwana jednocześnie zaproponowała raty w wysokości po 10.000,00 zł miesięcznie. Pamiętać należy, iż wyrok zasądający świadczenie w pierwszej kolejności ma doprowadzić do uzyskania wierzytelności przez powoda. Skoro pozwana widzi możliwość spełnienia świadczenia w jedenastu ratach miesięcznych to w ocenie Sądu Okręgowego jej wniosek podlega uwzględnieniu. Żeby jednakże rozłożyć należność na raty, to należy ją wyliczyć według stanu z momentu wydawania rozstrzygnięcia. Stąd też w sprawie niniejszej Sąd skapitalizował odsetki żądane przez powoda od dnia 30 kwietnia 2017 roku do dnia 13 lipca 2018 roku. Odsetki te wynoszą 8.380,82 zł i stąd też w punkcie I. sentencji wyroku zasądzono kwotę 108.380,82 zł. Następnie tak zasądzoną kwotę Sąd rozłożył na jedenaście rat, pierwsza w kwocie 8.380,82 zł, a kolejne 10 w kwotach po 10.000,00 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną. Na zasądzone na rzecz powoda koszty składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400,00 zł, stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800) w zw. z art 99 k.p.c. i w zw. z art 32 ust 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, dalej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w kwocie 2.700,00 zł, stosownie do § 10 ust 2 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800) w zw. z art 99 k.p.c. i w zw. z art 32 ust 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych przyczyn, dla których wobec pozwanej należałoby zastosować dobrodziejstwo art. 102 kpc i nie obciążać jej w ogóle kosztami zastępstwa procesowego. Sąd podziela pogląd, wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie Sygn. akt I ACz 961/12 w postanowieniu z 2012-06-29, że podstawy do zastosowania art.

102 k.p.c. należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach sprawy, przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegranej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne. Należą do nich fakty związane z samym procesem, jak i leżące poza nim, które powinny być oceniane pod kątem zasad współzycia społecznego, w świetle których uzasadniona jest ocena, że zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony. Sam stan majątkowy strony nie stanowi przy tym okoliczności wyłączenia decydującej o zastosowaniu normy art. 102 k.p.c. O ile bowiem stan majątkowy może uzasadniać zwolnienie strony od kosztów sądowych w całości lub w części, co wiąże się z zagwarantowaniem jej prawa do sądu, to strona prowadząc proces powinna liczyć się z ewentualnym obowiązkiem pokrycia kosztów obrony strony przeciwnej. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20.04.2012r III CZ 17/12 : Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu.

Jednocześnie w oparciu o art 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 5.000,00 zł tytułem opłaty sądowej należnej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiszczać.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.